

ACC. N:R M. 16370:1-4.

Landskap: *Skåne* Upptecknare: *Louise Holmström, Lund*
Härad: *Bjäre* Berättare: *Heribert Nelson, Cleveland, Ohio*
Socken: *Bästads* Berättarens yrke: *nattvakt, murare*
Uppteckningsår: *1957* Född år *1890 i Målem, Bästads sn.*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Emigration. s. 1-4.

Skriv endast på denna sida.

ACC. N:R M. 16370:1

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Far var grovarbetare i Båstad och jobbade med lite av varje, mest på byggen. Jag kommer inte ihåg så mycket från min barndom men vi hade inte så gott om det alla gånger. Vi var många barn, jag hade fyra systrar och tre bröder. Mor dog när jag gick i skolan, jag gick sex år i skolan och blev konfirmerad i Båstad kyrka. Sen fick man ju börja arbeta och jag jobbade som murarhantlangare. När mor dött höll inte hemmet ihop, far bodde kvar men syskonen de försvann och sökte arbete på annat håll. Jag hade en bror, som var två år yngre än jag och han har vi aldrig hört av sen han reste. Så hade jag en äldre bror och det var han som reste hit här till Cleveland, och jobbade på en wirefabrik.

Jag tänkte att då kunde jag också resa ut, jag hade ingen lust att stanna i Sverige och bättre möjligheter hade man nog i Amerika också, förstod jag. Nog var det bättre än som att gå där hemma i Båstad i alla fall. Och så skrev jag till min bror och han ordnade arbete åt mig på wirefabriken. Men jag köpte biljettensjälv för egna pengar, som jag spart för att kunna resa.

Men annars var där ju många som kommit över på biljetter eller pengar som de skickat hem. Det var ingen hemma som brydde sig om att man reste. Jag var omkring 20 när jag for, 1909 eller 1910

Jag reste med en emigrantbåt som hette Frankonia och man skulle ha pass och betyg. Mat fick man köpa på båten och vi låg i stora

ACC. N:R M. 16370:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND
—

hytter med många i var, minst sex var vi tror jag. Vi blev vaccinerade ombord. På Ellis Island var vi visst ett par dar innan vi fick komma in i själva Amerika. Jag kunde inte ett enda ord engelska. Jag skulle fa tåget i New York och resa till min bror i Cleveland, och det var inte gott att klara när man inte kände till någonting och inte förstod något heller. Med min båt var en svensk flicka som skulle till Cleveland med, och hon kunde inte språket heller, men hur det nu var så slog vi oss ihop och hjälpte varandra och fram kom vi ju.

Första tiden bodde jag hos min bror, han bodde på den gatan jag bor nu, så jag har bott i samma neighbourhood ända sen jag kom hit. På fabriken var det ju svårt med språket många gånger, men där var många svenskar och de hjälpte en och lärde en det viktigaste. Några kusser har jag aldrig gått på, utan man pickade ju upp efterhand. På den tiden var det här neighbourhoodet alldeles svenskt och här var massor av svenska shops, och när man kom in i dem så hörde man bara svenska. Men nu så har ju alla svenskarna spritt sig, de flesta har flyttat långt utanför stan. Och svenska kyrkan ligger också långt ute, så nu är jag med i English Baptist Church. Nu bor här mest polacker och irländare och hungarians, och så niggers förstås, så här är inte som förr. Men här bor en norrlänning i huset och vi träffas varje dag. Men vi talar inte svenska för han vill inte och svarar alltid på engelska även om jag inte gör det. Men så är det ofta med

ACC. N:R M. 16370:3.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

svenskar, de vill liksom inte veta av sitt eget språk.
När jag slutat på wirefabriken arbetade jag som murarhantlangare,
och det har jag gjort mest hela mitt liv. När jag fick social
security (folkpension) för tre år sen slutade jag och blev natt
vakt i stället på ett hotell. Det är ett tough job. En gång i vå
ras var det tre som gjorde hold up, slog ner mig och tog mina
nycklar till kassaskåpet. Sen försvann de med både pengar och nyck
lar.

Jag har aldrig varit gift, och det är klart att man längtat hem
ibland. Jag skrev till far fast ofta blev det inte. När jag tänk
te på mina syskon så var det ju bittert att inte veta alls var
de var. Därför skrev jag till pastorn i Båstad efter kriget och
bad honom ta reda på dem, och till slut fick jag veta, att mina
systrar bodde i Tranås och min bror i Hälsingborg. Då satte jag
mig ner och skrev till dem, och de blev förstås förvånade för de
hade ju inte hört ifrån mig på alla dessa åren. Så blev det be
stämt att jag skulle resa hem, det var 1948. Först reste jag till
min bror i Hälsingborg, han ~~här~~ ut rum till resande där. Jag tog
en taxi dit, och så kom det en äldre man och öppnade och sa
till chauffören, för jag hade bett honom fråga, att allt var upp
taget. Men då ringde jag på igen och han kom ut och sa, att det
fanns inget rum. Jo, ett hade han men han väntade hans bror från
Amerika, och det rummet skulle han ha. Då sa jag: Goddag på dig

ACC. N:R M. 16370:4

Axel, detta är din bror, detta är Herbert." Och så stod vi en lång stund och bara tittade på varandra, för vi hade ju inte sett varandra på 40 år. Ja, det var ett stort ögonblick.

Sen träffade jag mina andra syskon, och i somras var jag hemma igen. Vi var nere i Båstad men där var mycket förändrat, där var mest badgäster och det fanns nästan inga på min tid.

Mina syskon ville att jag skulle stanna hemma och det var nästan att jag hade lust till det. Sverige är en fin country. Jag har nog inte fått det mycket bättre här än vad jag skulle fått det hemma, men jag trivs här och att flytta hem nu och stanna där, det är jag för gammal till. Men det känns lite konstigt när man tänker på att man kanske aldrig mer får se det gamla landet igen.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND